

høitærede Indenrigsminister udtalte da: „Jeg kan erklære mig fuldkommen enig i, at der vistnok er saa Grene af vor Lovgivning, der i saa høi Grad trænge til Reform, som den om Bygningsafgiften, og jeg tager ikke i Betænkning at sige, at hvis jeg til næste Aar er paa den Plads, jeg for Diebliffet indtager, vil jeg forelægge Rigsdagen et Lovudkast desangaaende — som vil være en radical Lov, der søger at bringe en klar og fornuftig Ordning tilveie i dette Forhold.“ Og den samme ærede Minister yttrede, at efterat Lo-ven af 29de October 1857 var traadt i Kraft, vilde denne Afgift komme til at føre til Resultater, som vare absurde, utaaelige, og uholdbare; det var den ærede Ministers Ord. Da Rigsdagen kom sammen Aaret efter, vilde den samme ærede Minister have været paa sin Plads, dersom Rigsdagen var kommet sammen til sædvanlig Tid, men Rigsdagen blev udsat til 11te Januar, og da var den af mig nævnte Minister ikke længere paa sin Plads som Indenrigsminister, men han var dog berettiget til at haabe og vente, at der var gjort Noget ved denne Sag, at der, om der end ikke laae et Lovudkast særbdigt, dog var gjort betydelige Forarbejder dertil. Jeg tillod mig at spørge den efterfølgende Indenrigsminister, Nuthorn, om Sagen, men han gav mig intet Svar paa mit Spørgsmaal. Da Rigsdagen atter kom sammen, altsaa i den 16de Samling, henvendte jeg mig til den daværende Indenrigsminister Tillisch, og han udtalte da: „Med Hensyn til de Spørgsmaal, som den ærede sidste Talefremfattede angaaende Bygningsafgiften i Kjøbstæderne og hennes Regulering maa ogsaa jeg anerkjende, at Trangen til en Reform i den Henseende er meget stor, men de Forhandlinger, som derom have sundet Steb, ere ikke saavidt fremme, at jeg tør give noget Løfte om endnu i denne Session at kunne forelægge et Lovforslag desangaaende. Jeg skal imidlertid søge at fremme Sagen saameget som muligt.“ I 17de Samling havde vi atter faaet en ny Indenrigsminister, og jeg henvendte da

det Spørgsmaal til ham, om denne Sag ikke var saa vidt fremmet, at vi kunde vente et Lovforslag i den Henseende forelagt. Den nuværende høitærede Indenrigsminister gav mig intet Svar paa dette Spørgsmaal, og han har dennegang forholdt sig ligesaa taus ligeoverfor denne Sag, som her har været under Omtale. Nu har den ærede Folkethingsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagt, at det ingen personlig Afgift er, og har troet, at han dermed kunde afvise Sagen; men det er dog en Kjendsgjerning, at Kjøbstadeiendommene ere sunkne saa betydelig i Værdi, at der ingen Sammenligning er mellem den Priis, hvori de tidligere have staaet, og den, hvori de nu staae, og dette var netop et af de Punkter, som den nuværende høitærede Finantsminister fremhævede, da han i sin Tid bragte denne Sag paa Bane. Nu skulde jeg dog mene, at en Sag, som har staaet saalænge paa, og hvorom der er faldet Uttringer fra Regjeringens Side, som gik ud paa, at naar den ikke blev ordnet, vilde man komme til ubodelige, uholdbare og absurde Resultater — at en saadan Sag dog fortjener Opmærksomhed, og at Kjøbstadborgerne have et retfærdigt og billigt Krav paa, at Spørgsmaalet bringes under Overveielse og til en Afslutning. Jeg indlader mig ikke paa, om Denne eller Hiin er forurettet; men jeg siger, at det er en Kjendsgjerning, som ikke lader sig afbevise, at den Skatteordning, der findes i Kjøbstæderne, er indført under ganske andre Forhold og ganske andre Forudsætninger end de, der nu ere tilstede. Jeg tillader mig derfor at henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa denne Sag; jeg troer ikke, at han er tilstede i dette Diebliff, det gjør mig ondt, men jeg henleder, som sagt, hans Opmærksomhed derpaa.

Endnu en Bemærkning vil jeg tillade mig at gjøre, angaaende hvad vi Alle nu vide og have hørt, og som iøvrigt følger af sig selv, nemlig, at vi maae være betænkte paa nye Skatter, og det kan da ikke seile, at efter de Betragtninger, som i de senere Aar have gjort